

"Απέγειντες τοῦ νόμου" αναδράμωμεν εἰς τὰ ἄντρα τῶν τρωγλοδυτῶν, ὅνδικα δοχεῖον εδύναται τις νὰ βλέπῃ τὴν σημερινὴν τὸν εἶδον ἐδῶ καὶ ἔκει, δὲν ἔνοος μεγεθοῦντος εἰμήν δύο καὶ μόνα εἴδη σίκιδῶν: τὴν ἐπὶ θεμελίων ἐκτισμένην οἰκίαν, τὴν μὴ μετακινούμενην τῆς θέσεως της ἀλλως ή ἐξανθρωπισθῆναι' καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὴν τροχήλατον σίκιδῶν τὸ κατά τὰ μᾶλλον καὶ ἡττον κατοικήσιμον ἔχημα τοῦ πλάνητος, τῶν πειρερχομένων τοὺς διαφόρους τόπους γωρίσεις μεταξύ τῶν ἔγκαθοτατῶν δριστικῶν. Ζῷμεν ἐν τούτοις τὴν σήμερον ἐν ἐποχῇ καθ' ἥν οἱ ἀνθρώποι οὔτε ἐξ ὀλοκλήρου μόνιμοι εἶναι τι μέρος, οὔτε καταδεδικασμένοι διὰ βίου εἰς ζωὴν πλάνητα: δὲν εἶναι ὅδυντεν τὸν ἀνταποκριθῆναι εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην γένους συρμοῦ διαίτημα, μηδὲν εἶναι μὲν ἀπλούσιν, ἀλλ' ἐν τῇ σημερινῇ προσόδῳ τῆς βιομηχανίας δὲν εἶναι γίμαιρο τὸ γάλα φαντασμάτων σίκιδῶν πρὸς τοὺς οὐδὲν κοινὸν ἔχει τὸ τέκτων, ἀλλὰ διὰ τὴν σίκιδος μήνην τῶν ἀποίων ἡρακεστὸν τὸ ξύλον καὶ τὸ μᾶταλλον καὶ τὰς ἀποίας, ὡς τὰς σιδηρᾶς ἀλίνας, συγδέει τις καὶ ἀναλύει εὐκόλως καὶ μεθοδικῶς. Τὸ πρᾶγμα ἔγένετο ἡδη ἐπὶ πολλῶν εὐχερῶν ιδερυμάτων, δύναται δὲ γάλα πραγματεποιηθῆναι καὶ ἐπὶ σίκιδῶν.

"Οσον δέ ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδαφους προσκόλλησιν αὐτῆς καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ νόμου ἀνατραπῆν πότερον κατειγίδειος, ἀκτός τοῦ ὅτι δύναται τις νὰ προτιμήσῃ κατ' ἀπλογήν θέσιν μᾶλλον ἢ ἡττον ὀγκούρων, δὲν ἀπαιτούνται ἀφ' ἑτέρου. Ἄλλαι καὶ ὑπόγειοι προσφυλακεῖται εἰμήν ἢ ἐπὶ τῆς σίκιδῶν παροχῆς ισορροπίας, ἀπαραλλακτού πρὸς τὴν τοῦ πύργου" Αἰφέλ. "Τοπολεπτεῖ φυσικῶς νὰ ἔξετασωμεν τὰ πρότυπα τῶν νέου τούτου εἰδους σίκιδῶν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπαλλασσεται τις τῆς πληρωμῆς τῶν καταθλιπτικῶν ἔνοικιν, ἐν ὧ ἀφ' ἑτέρου ὑπαλληλοὶ καὶ ἀλλοὶ ταξιδιώται δὲν ἔχουσι τὸν ἀνηγρυπότερον ἐπὶ τῶν πρωτέρων περὶ τοῦ θύρα εὑρωστιν σίκημα εὐκόλως ἢ σχῆμα εἰς τὸ μέρος τοῦ θύρα μεταβαίνουσι: Καὶ ἔπειτα, πέσσας ἄλλα πλεονεκτήματα παρέχουσιν αἱ φορηταὶ σίκιδῶν! Καταπιεζόμενα εἰς τὴν μίαν πόλιν ὑπὸ δεινῆς ὑπερτιμήσεως, ἐν ὧ εἰς ἄλλο πλησιόχωρον μέρος ὑπάρχει εὐθηνία καταπληκτική; μὲ τὴν φορητὴν ἡμῶν σίκιδῶν, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ κρίσει, ἀποχαιρετῶμεν τὴν πόλιν. Εὐρίσκομεν νοσηράν τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς περιοχῆς ἐν τῇ ἡδη σίκιδῶν κατεῖται; ἀφοῦ ἡ σίκιδῶν ἡμῶν δὲν εἶναι εἰμήν ἀπλῶν, τὴν μετακομίζουμεν ἀλλοχροῦ, ἀφίνοντες ἐλεύθερον τὸ γῆπεδον ὃ κατεῖχε μέχρι τούτου.

Σημειώτεον ἔτι ἡ φορητὴ σίκιδῶν θύρα καταστῆ γεγονός ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ιστορίαν τῶν μεταναστεύσεων, μέλλουσα γάλα σίκημα μεγάλην ἐπιφροτὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ οἱ καλοὶ μηχανικοὶ οὐδὲν κατέ έφαντασθηταί τοις διὰ τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως των ἡγετώντων ἀπλῶν προεκκρήσεων, προσιωνίζεται καὶ τὸ τέλος ἐνὸς κόσμου.

συμβάντα, ἡ ἐννοάτη ὥρα ἐσήμανε, καὶ δὲν παρετηρήθη ὅτι θέλει εἴχεν ἔτι ἐγερθῆναι ἀλλ' ἡ ὑπηρέτρια διακαίνουσα τυχαίως πρὸ τῆς κλίμακος, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνάς καὶ λυγμούς: ἔτρεξε καὶ εὗρε τὸ δυστυχές παιδίον ἐ-ητηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αλαῖον· ἡθέλησε νὰ καταβῇ ὑπὸ τῆς κλίμακας του, ἀλλ' οἱ πόδες του δὲν ἦ-δυνθήσαν νὰ τὸ βαστάσωσιν· τρὶς ἐδοκίμασαν νὰ τὸ στήσωσι καὶ τρίς κατεκάθισεν.

'Ἐφ' ὅσον διήρκεσε ἡ ἐμπλίκη αὔτη, ὁ θερεύς δὲν προέρεψεν οὔτε λέξιν, εἴτε φοβούμενος μήπως, ἀνχυμηγούμενος εἰς τὰς δεισιδείμοσας ταύτας διηγήσεις, προσθάλη τὸν χαρακτῆρα ὃν ἡτο περιβεβλημένος, εἴτε παραδιόμενος εἰς ἀλλαχεισθεῖς, ἐξηγολουθεῖς ἔχων τοὺς ὄφθαλμούς του προστηλωμένους ἐπὶ τὴν ἐστίαν, καὶ ὅσον ἡ ὥρα προσύγχρει, τοσοῦτον ἡ κατήφεια ἦν παρετηρήσαμεν ἐπὶ τοῦ προσωπου του μετεβάλλετο εἰς φοβερὸν ἀνησυχίαν. Αἱ κάρι τῶν ὄφθαλμῶν του ἐφεύγοντο ὑπειθούσαρμαστικοῖς εἰς τὸ ἐνδέπτατον μέρος, καὶ ἐσπινθηρούσλουν ζωηρῶς· ἡ ἀναπνική του ἐξήρχετο τοῦ στήθους του σπασμωδικῶς ὡς ὑπὸ τοῦ φίγους τοῦ πυρετοῦ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἥν ὁ στρατιώτης ἐξέρχεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αλίνην του, διερεύς ίδων ἡμᾶς ἀπανταχεῖς ἐγειρομένους, ἔρριψε πρὸς τὴν στέγην ἀπελπισίας βλέμμα ως διατίθασινεις τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας του προσεγγίζουσαν.

Μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλήθην ἀλλὰ τὰ διάφορα διηγήματα ἢ εἰχεν ἀκούσει, ἔμειναν κεκραγμένα ἐν τῷ πνεύματί μου καὶ ματαίως ἐπειράθην νὰ κοινηθῶ. Αἱ ἀκτίνες τῆς Σελήνης ἀληρούσαν τὸ δωμάτιόν μουλάρμψεως ὄμοικας πρὸς τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν λαμπάδων, διήρχοντο διὰ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων μου· ἔθλεπον μεταβάσιντας τὸν θυρωπόν τῶν δικῶν, τὸν στρατιώτην Δουφαξίτη, τὸ πακίσιον συρόμενον ἐπὶ τῶν γειρῶν του, ἀπανταχεῖς ωγρούς, πελινδρίους, συγωδευομένους ὑπὸ τῶν μυστικῶν πνευμάτων τῶν προσταμένων τῆς ζωῆς των. "Οτε γνωιγόν τοὺς ὄφθαλμούς, τὰ ἀντικείμενα δυσδιακρίτα καὶ συγκεχυμένα μὲν παρουσιαζόντο· αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων φυιόμεναι μαῦραι σκιαί, παρίσταντο ἐν τῇ φαντασίᾳ μου· λαμβάνουσαι ἀνθρωπίνους μορφάς, ἀς ἔθλεπον ἐμψυχουμένας βαθμηθῶν καὶ λαμβανούσας φυσιογνωμίας ἀλλοιούτους· ἐν μέσῳ δὲ τούτων, εὐρίσκετο πάντοτε τὸ σπασμωδικὸν πρόσωπον του νέου ιερέως. "Η σιγὴ ἡτο βαθεῖα· . . . αἰσθητὴς ἀκούων ἀντηγούν πλησίον μου πένθιμον ἔχεια! ἐνόμισα ὅτι γέμην τὴν αὐλαυθηρόβιαν τοῦ De profundis μεστικήν, "Ἄν ἐφρίξατε ἐνίστε ἀκούσατες ν' ἀνελίσσωται· ὑπὸ τοὺς κατηγῶν θόλους Ἐκκλησιαστικῶν τιὸς τὰς λυπηράς ταύτας φωνάς τῶν τεθνεώτων, κρίνατε ὅποιον ἐντύπωσιν ἔδει νὰ γεννηθῶσιν ἐγειρόμενοι· οὕτω ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτός! Τὸ Δε profundis διεδέχθη τὰ Dies irae! "Η

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ 'Ιταλικοῦ)
(Συνέχεια καὶ τέλος.)

'Ο 'Εργέστος συνήθειε νὰ ἐγείρηται πάντοτε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ 'Ηλίου, ἐν μέσῳ ὅμως τῆς ταραχῆς ἡν φέρουσι πάντοτε εἰς τὰς σίκιδονείας τὰ τοιαύτα

φωνή ἐγίνετο μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὔηχος, ὡς ἔξερχομένη ἐκ στήθους βαθυτάτην εύρυνομένου. Τοὺς σοῦδαρους καὶ ἐπιστήμους ὡς τὴν αἰωνιότητα τόνους διεδέχθησαν σπαράσσοντες ὀλολυγμαὶ ψυχῆς οἰστεῖ ἀγωνιώστης! μάλις ἐτελειοῦτο στροφὴ τις, ἀλληλαγμός τε τοῦ πληθυνόμενος γὰρ κινηθῆσε. Μετ' ὀλίγον τὴν θάρσουσαν ἀνοιγομένην θύραν τινα, ἐπειτα ἀλληλην, μίαν τρίτην, καὶ βράχυτα ἀντηγούντα ἐν τῷ διαδρομῷ ἐψιθύριζον, τρέπτων ὁ εἰς τὸν ἄλλον:

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ εἶνε. — "Οχι, ἐν τούτῳ. — Οἱ ιερεῖς εἴνε, ἔλεγον δὲ ὑπηρέτης. οὗτοι τὴν φωνὴν ἀνεγνώρισαν. Ἀνέπνευσα, κατῆλθον αὐτοῖς εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἀνθρωπίων πραγμάτων. Ἡγέρθην καὶ καλυφθεὶς διὰ μανδύου ἐξῆλθον τοῦ δωματίου μου· ὅπερ τῇ δέκα πρόσωπο τριμύγμα, ἄνδρες, γυναικεῖς, ἐκπληκτοὶ ἴσταντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ιερέως. — Εἶναι ὑποδέξτης, ἔλεγεν δὲ εἰς. — Νομίζει ὅτι εύρισκεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπεκρίνετο δὲ ἀλλος. Πρέπει νὰ τὸν ἔξυπνήσωμεν. Κύριε Ἐφημέρε! Κύριε! . . . ἀλλὰ τὸ ἄσμα ἡκολούθει πάντοτε. — Πρέπει ν' ἀνοίξωμεν τὴν θύραν. — Πῶς νὰ τὴν ἀνοίξωμεν; εἴναι κεκλεισμένη, ἔσωτερικῶς. — Πρέπει νὰ τὴν θραύσωμεν διὰ λακτισμάτων· δὲν εἴναι δυνατὸν ν' ἀκούωμεν ἐφ' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ συγγερὸν τούτο ἄσμα. — Ἄλλος δὲ γέρων καὶ δὲ στρατιώτης παρετήρησαν διὰ τοῦ λίαν ἐπικίνδυνον νὰ μεταχειρισθῶσι τοιοῦτο μέσον, καὶ διὰ εἰδον ὑποδέξτερος δὲν παραφρονήσωσιν, ἀφοπινέόμενοι ἀπερισκέπτως διὰ τρόπου τοσοῦτον βιάσιον· ἀπεφάσισαν διὰ τὴν τούτην τὴν Ἐφημέριον νὰ θάψῃ τὸν νεκρὸν τοῦ ήτούχως, καὶ ἐπεστρέψομεν ἔκκατος εἰς τὴν καλύην του, οἱ μὲν γελῶντες οἱ δὲ βλασφημοῦντες.

Τὸ πένθιμον ἄσμα διήρκεσε μέχρι τῆς πρώτης λάμψεως τῆς ἡμέρας, δὲ τὸ πειράθηνα κοιμηθῶ, ἀλλὰ ματάκις ἀνηγέρθη οὐδέποτε κοιμηθεῖς. "Ημηροῦ μάρτυρος εἴναι τῷ ἑστιατορίῳ δὲ εἰτηληθεν δὲ ιερεὺς· τὸ τόσον ὥγρος, μπήρησε τοσοῦτος μόχθος ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ σῶμα του ἡτο τόσον κατακεκομένον, ὥστε οὐδεὶς εἴχε τὴν ντόλιμην νὰ τῷ δύσιλησῃ. Ἐρούθη μᾶλλον, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τίνος καθέδρας, καὶ ἐξήτησε νὰ τῷ ἡτοιμάσωτι πρόγευμα. Τὸν παρετήρησα μετὰ τῆς συμπαθείας ἐκείνης ἦν ἐμπνεῖσθαι ἡ ὁδύνη· εἰδεν δὲ τὸν παρετήρουν, καὶ τὰ βλέμματά του διετηρήσαν πολλάκις ὑπὸ τῶν ιδίων μου. — Υποτίθημι, εἴπει μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος τὸ αἵτιον τῆς προσοχῆς σᾶς, καὶ δέχθητε τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὸ αἴσθημα ὅπερ σᾶς ἐπιβάλλει τὴν σιγήν. Τὸ δωματίον σας, ἀν δὲν λανθάνωμαι, ἡτο πλησίον τοῦ ιεικοῦ μου καὶ πιθανῶς σᾶς ἔξυπνησ. — Ιδού πρὸ ἔξι μηνῶν τῶν οὔτως, ἐξηκολούθησεν ἄλλος δὲ παρεῖται αὐτῇ μοι εἴναι ἀνυπόσφορος καὶ παρακκλῶ τὸν Θεόν νὰ μὲ ἀφίξεται δέσον τάχιστα ἐν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ δάκρυα πρευσσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τότε μοὶ διηγήθη μετὰ συγκινητικῆς φωνῆς καὶ ἀπλότητος τὰ περιστατικὰ τὰ γεννήσαντα ἐν αὐτῷ τὸ σκληρὸν τούτο πάθος. Εἶχε διορισθῆ Ἐφημέριος τοῦ

Σ. εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ τίχος ἐνήργει μεγάλην φθοράν εἰς τὰ πέριττα· δὲ τρίμονι τῶν χωρικῶν ἦταν τοιοῦτος, ὃς τοιοῦτος εἶδε τὸν ἄνθρωπον καὶ θελεῖ νὰ πληστέῃ τοὺς ὑπὸ τῆς ουκτητράρια νέσους προστίθλημάνους. Οἱ συγγενεῖς ἐφευγον τοὺς ἀποθεμένους τὸ προστεφάλαιον. Ἐγκαταλείποντες αὐτὸν ἄνευ βοηθείας εἰς τὰς βρασάνους τῆς ἀγωνίας του. Ο Δῆμος Σ. εἶχε προσφυλαχθῆ ἔως τότε, ἀλλ' αιφνιδίως προσελκήθη νεάνις τις ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ τούτου δεινοῦ· οἱ ἀδελφοί καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἀντὶ νὰ περιβάλλωσιν αὐτὴν διὰ τῶν περιπουήσεων των, εἴχον φύγει ἐγκαταλείψαντες αὐτὴν εἰς τὴν τύχην της, δὲ δὲ ὁ Ἐφημέριος εἰδοποιηθεὶς, μετέστη ἀμέσως παρὰ τῇ πασχούσῃ, καὶ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν θηρέας δὲν ἐγκατέλειψεν αὐτὴν, ἀλλὰ τῇ ἐπεδεχθεῖσε τὰς προθυμοτέρας περιποιήσεις. Δὲν ἔθλεπε κατὰ πρώτην φοράν ἀποθητικοντας ἀλλὰ δὲν εἴχεν εἴτε ίδει τὴν πάλην σώματος νεανικοῦ καὶ πλήρως ῥώμης κατὰ τοῦ θυνάτου, οὔτε τοὺς σπασμούς, τὸν διδόντας βρύσοντας, καὶ τὴν διαδοχικὴν φθοράν τῶν χρυσατήρων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας· οὐδεμίας τῶν λυπηρῶν ἐκείνων συγκινήσεων τῷ ὑπεδέψυγε· τοσοῦτον συγεινήθη, ὥστε ἐγρήσατο ταῦτα δυνάμεις του πάσταις ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν εὐγενή ταύτην ἀπωτολήν του μέχρις ἐσχάτων, καὶ ἐπειτα. λειπόθυμος ἀμαρτίας ἀσθενής ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν.

"Ἄλλα τὸ ἔργον του δὲν ἦτο τετελέσμενον· οὐδεὶς ἦθελε νὰ ἐγγένητε τὸ πτῶμα, καὶ ἡναγκάσθη νὰ περικαλύψῃ αὐτὸν ἰδίαις κεροῖς διὰ τοῦ ἐνταφίου, καὶ τὸ καταθέτη εἰς τὸν τάφον. Ἐφ' ὅσον διήρκεσεν ἡ ἐργασία αὕτη, ἡ φαντασία του δὲν ἔλαβε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ν' ἀναλύσῃ τὸ φρικωδέστατην λεπτον μερισμῶν· ἀλλ' ὅταν ἐπιστραφεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρεδίθη ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὰς σκέψεις του, ἐν ᾧ δὲ ψύλτης ἔψαλλε τοὺς πενθίμους στίχους, πάσσαι αἱ πρὸ τριῶν ημερῶν συγκινήσεις συνεκεντρώθησαν, οὔτως εἰπεῖν, εἰς μίαν καὶ μόνην συγκίνησιν· τὰ μέλη του ἔφριξαν, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὅρθωθησαν, καὶ ἡ φωνή του ἐξέφρασε τόσον καλῶς τὸν τρόμον τῆς ψυχῆς του, ὥστε ἀποντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐγρούπετηταν ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ De profundis.

Τὴν νύκτα, ὁ τρόμος οὗτος τὸν κατέλαβεν εἰς τὸν ὑπνον του καὶ τὸ De profundis ἐτάραξε πρώτην φοράν τὴν σιγήν του σκότους. Τὴν ἀκόλουθην καὶ τὰς ἐπομένας νύκτας τὸ αὐτὸν ἐπιχειρίσθη. Πᾶν δὲ τι μετεχειρίσθη πρὸς θεραπείαν μου προσέθηκε μετὰ φωνῆς ἀπηληπισμάτης, ἀπέδη δέποτε μάταιον· ἐπρεπε γὰρ μὲν καταχειμάσωσιν εἰς αἰωνίαν ἀγρυπνίαν. Τὸ ἄσμα τούτο οὐ μάρτυρος τὸ ηδη ἀσθενὲς στήθος μου μᾶλλον ἔκαντει, ἀλλὰ καὶ αἱ σκηναὶ ἀς μοι ὑπενθυμίζει ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου νεφέλην λύπης, ἦν οὔτε τῆς ἡμέρας τὸ φῶς δύναται νὰ διελύσῃ· ἐν ᾧ ἡ φωνή μου ἀδειει, ἀπανταῖ αἱ ἐπικήδειοι πομπαὶ ὃν ἐστάθη μάρτυρος κατὰ διαφόρους ἐποχῶν, παρουσιάζονται ἐνώπιον μου· βλέπω τὸ κενοτάφιον περικυκλώματον ὑπὸ λαμπτήρων, τὰ μελανὰ περικαλύμματα τους ὁποίους φέρουσι λευκά καὶ χρυσά κρανία ἐσταυ-

ρωμένα, καὶ ἄγθρωπον πενθηφοροῦντα, τοὺς παρευρισκομένους γυνακλινεῖς· βλέπω κατὰ σειρὰν πορευομένους μέλανας μοναχούς, γυναῖκας κεκαλυμμένας, σύνοδίαιν ἄνευ τέλους!.... Ἀκούω ἐμὲ αὐτὸν ἀδόντα καὶ ἔχω τινὰ βεβιώτητα διὰ τὸ ἔχειν τοῦτο μὲν φονεύει, καὶ θέλω νὰ παύσω, καὶ δὲν δύναμαι καὶ μὲ φάνεται· διὸ οὐδὲν λαλῶ τὴν αηδεῖαν μου αὐτῆν, καὶ δὲν εἰμαι ἔξυπνος ἢ φωνή μου ἀντηγεῖ· δὲν εἴτε ἐν τοῖς ωσὶ μου· μοὶ φάνεται διὰ τὴν ἀκούω ταῦτην τὴν στιγμὴν!.... Συσπῆν δὲ τὰς ὁρφῦς, ἐφαίνετο διδών προσοχὴ· σπως ἀκούσῃ.— Αἱ ἡμέραι μου ἐπιχνέλαβε· δὲν εἴναι εὐτυχέστεραι τῶν νυκτῶν μου· ἔγειρομαι ἐκάστην πρωᾶν μᾶλλον κεκομμένος ἢ διὰ τακτελλήην! παρατηρήσατε με, μήπως δὲν φάνομαι ώς ἔξερχόμενος ἐκ μακρᾶς ἀσθενεῖς; μάτην πειρῶμαι ν' ἀποδιώξω τὴν ἡμέραν τὰς φρικώδεις ταύτας ἐνθυμήσατες αἰτινες μὲν στενοχωροῦσι. Τὸ δέπερας μετ' ἀδημονίας μετρῶ τὰς ὥρας αἰτινες παρέρχονται, πλησιάζουσαι τὴν ὄλεθρίαν στιγμὴν, ἥτις θέλει μὲν σέρει εἰς τὴν αλίνην τῶν δόδυνῶν! Χθὲς ἐνῷ φύσιμοι λαμπεῖται ἐκεῖ, ἔθεωρουν τὸ πλησιάζον τέλος τοῦ νυκτερεύματος, καὶ παρατηρῶν με τὴν ἡθέλατε μὲν ἔδει πολλάκις φρίσοντα!

'Εστιν ηγετεῖς, καὶ ἔκλινε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους· ἐπειράθηγεν νὰ τῷ ἀποτελεῖνα λόγους παρηγορητικούς καὶ τῷ ἐμπνεύστω τὴν ἐλπίδα διὰ ὁ γρόνος, ἔξασθενῶν τὴν ζωηρότητα τῶν ἐνθυμήσεων τούτων, ἥθελε φέρει θεραπείαν ἥν τὴν ἐπιστήμην δὲν κατέρθωτε γὰρ ἐπιφέρη. 'Η ἔλευσις δύο γένων προσώπων διέκοψε τὴν ὁμιλίαν· ἥσχαν ἔξι ἔκεινων τῶν περιπλανημάτων τεχνιτῶν οἵτινες κρεδίζουσι τὸν ἀρτον τῶν ἔξασθεντες τὰς μικράς των γνώσεις ἐν τοῖς δημοσίοις τόποις· διὰ πρώτος ἥν πεντηκοντούτης ὡς ἔγραψα, εὐτραφής καὶ φέρων ἐπὶ τὴν φυσιογνωμίας του ἔκερχον πονηρίας μεμιγμένης τῷ εἰρωνικῷ μετιέματι· σπερ δὲ μπνέεις ἡ αἰσθητικὴ ποσθεθλημένου μελλοντος· διὰ τετριμένως ἐπενδύτης του, ἀντέκειτο τῇ ὑπερηφάνῳ λάμψει γρυπῆς ἀλύτεως ἀνακρινομένης ἐπὶ τοῦ περιστήθιου του. Κατέθηκε σαββρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν κινύρων ἥν ἐκράτει, καὶ μᾶς ἐγκιρέγειν· μικράνεα ἥτις τὸν ἡκολούθει, δὲν εἴχε τὸ ἐπιτρέπον γὰρ ὑποπτευθῶμεν συγγένειαν μεταξύ των. 'Ην ἐν ἔξι ἔκεινων τῶν παραδέξων τὴς φύσεως πλασμάτων, ἄνθη ἡγεωγυένας ἀώρως, κρατοῦντα τὸ πνεῦμα ἀμφίβολον μεταξύ τοῦ θυμαρισμοῦ καὶ τῆς λύπης. "Αν καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς, τὰ λεπτὰ ἀντῆς μέλη δὲν ἐπέτρεπον νὰ τὴν νομίσωσι πρεσβύτερον τῶν ἐπτά ἥκατω ἑτδῶν, παρουσίαζεν ὅμως ἐν ταῖς γραμμαῖς τῶν γειτέων τῆς καὶ ἐν τῇ βεβιώτητι τοῦ βλέμματός της, σημεῖα φρυνέρων λογικοῦ ἥδη ὠρίμου· τὸ προσωπόν της ἥτον ἀξιολόγου ὀραιότητος, τὸ δέρμα λευκὸν ὡς γάλα. 'Ενω τὸ κυνοῦν βλέμμα της ἐπεδείκνυε παράδοξον σοδαρέτητα, οἱ μικροὶ γελαστῖν· τῶν παρειῶν της τὴν ἀνεδείκνυον μειδιῶταν. "Ητον ἐνδεδυμένη θελατικήν ἐνδυμασίαν ὡς αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΣΙΛ, τὴν κέμην διαπαρασμένην, καὶ εἶχε φυσιογνωμίαν καὶ στάσιν δυτικας βασιλικήν.

'Ετέθη πλησίον τῆς κινύρας καὶ ἐκίνησε ταχέως τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους της ἐπὶ τῶν χερδῶν· εἰς ἕκ τοῦ ὀργάνου δὲ ἐκπεμφίζεται ἥχοι ὀμοιάζον ἀγθρωπίης φωνῆς. "Ηνοιξε τὸ στόμα καὶ ἔξηλθε καταρράκτης τόνων γλυκυτάτων, ὡς ἔξερχονται τῆς ὑπὸ ἐπιτηδείων γειρῶν κρουσμενῆς κινύρας· τὰ μέρη τοῦ δράματος εἰχον ἀνατραπῆ. Τὸ δργανον ἐτραγώδει, ἡ δέ φωνὴ ἐκίνει τὰς κορδᾶς τῆς προσωπίδες· ἥμεθα ἔκθυμοι. "Επαξίζει τεμάχιον πολὺ βραχύ·—Εἶνε ύγρασία, εἰπε δεικνύουσα τὴν κινύρων τῆς δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς γῆς διέτι θέλει καταρράξθη καὶ δὲν θὰ δύναται νὰ τραγῳδῇ.

Tότε ἔξηγγαγε τοῦ κόλπου της μικρόν τι μετάλλινον δσχείον καὶ πλησιάσασ τὸ παρουσίασεν εἰς τὸν ιερέα ὅστις ἔθεσε νόμισμά τι, ἀποτελεῖν αὐτῇ καὶ ἐν συγχρητήριον."Επράξα καὶ ἔγω τὸ δίοιν. Δὲν εἶνε ὄλα, εἰπε παρουσιάζουσα μικρὰ τετράγωνα τυπογεγραμμένου χάρτου· πρέπει ν' ἀγραράστε καὶ τοῦτο. —Τί εἴνε;— Εἶνε ἡ καλὴ σας τύχη· ἀγραράστε, θέλει σᾶς φέρει εὐτυχίαν· δοσιν ἐγὼ θὰ ἥμαι μουσική ὡς σήμερον, δὲν θὰ φεύγεται τίστε. —Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόσφερε μετὰ τόσης χάριτος, ὡστε ὁ ιερεὺς δὲν ἡδυνήθη ν' ἀντιστῇ. —Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ εἰσαι πάντατε μουσική; —Ἐγὼ, σχι, δὲν ἔγεννήθηγεν διὰ τοῦτο. —Καὶ ὅταν παύσης ἐπαγγελμάτην τὴν μουσικήν, ὁ χάρτης οὗτος θέλει ἀπολέσει τὴν ιδιότητά του ταύτην:—Δυστυχῶς ναί, εἰπε βαθέως στενάζεσσα.

"Οτε ἔξηλθον, ὁ ιερεὺς ὅστις εἶχε μηχανικῶς ἀναγνώσει τὸ ἔντυπον ὅπερ ἐκράτει, μοὶ εἰπε μεταδῶν μελαγχολικῶς· εἴθε νὰ ἔχῃ δίκαιον! —Τί σᾶς ἀναγγέλλει;— "Οτι τὸ δεινὸν ὅπερ ὑποφέρει δὲν θέλει ἀναφανῆ. —Βλέπετε διὰ δὲν ἐδώκατε ματκίως τὰ χρήματά σας, εἰπον γελῶν.

"Η ἀμάξη δι' ἥση ἀθελον ἔχακολουθήσει τὴν πορείαν μου, ἡ τοιμάζετο ν' ἀγαγωρήσῃ. 'Απεγκιρέτησα λοιπὸν τὸν Ἐργαλέον ὃ ὁπεῖς μὲν ἡκαλούθησεν δοσιν ἡδυνήθη διὰ τοῦ βλέμματός τῷ εἰχον δὲ ἐκφάσει τὴν ζωηράν μου πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν, καὶ ἡ καρδία του ἡτο πλήρης εὐγνωμοσύνης. Πολλάκις ἐνεθυμήθηγεν ἔκτοτε τὰ περιστατικὰ ἀπέρ σᾶς διηγοῦμαι· πολλάκις ἡ μνήμη μου μοὶ παρέστησε τὸ ὠργάνων πρόσωπον τοῦ ιερέως ἀειλυπημένον καὶ ἐμπαθές· πολλάκις ἐπειδόθην ἣν εἶχεν εὔρει τὸ τέλος τῶν δόδυνῶν των εἰς τὴν θεραπείαν ἥν εἰς τὸν θάνατον

Tρία ὅλα ἔτη παρήλθον καὶ δὲν ἤκουσα τι περὶ αὐτοῦ. 'Εταξίδευον δι' ἀμάξης καὶ ἥμην μόνος ἐν τῇ πρώτῃ θέσει· εἰχον ἔξεπλαθη ἀναπαυτικῶς καὶ δὲν ἐδράζουν νὰ κοιμηθῶ. Γνωρίζετε διὰ τὰ εἰδη ταύτα τῶν ἀμάξων διεκόπτουσι πολλάκις τὴν δόδυν των ἵνα λάθιστιν ἐπιδέτας. 'Η μεταβατικαὶ αἰφνηδίως ἀπὸ της κινήσεως εἰς τὴν ἀκινητίαν μὲν ἀφύπνισεν. "Ηκουσα γραίας τινὸς ἥτις ἔκραγκεν ἥξεται μίαν θέσιν διὰ τὸν Κ. 'Ερημέριον;» ἀνέλαβον πάλιν τὸν ὄπνον μου, ἐν ὡς εἰσήγαγον τὸν νέον ἐπιβάτην ὃν ἐτοποθέτησαν πλησίον μου. 'Η ἀμάξα ἥρ-

ξετο πάλιν αυλιομένη ἔως τοῦ πλησιεστέρου σταθμοῦ. "Ηνοίξα τότε τοὺς ὁφθαλμοὺς καὶ εἶδον πρόσωπον αλιγάνην πρός μὲ καὶ ὅπερ μὲ θέωρει προσεκτικῶς. Ἐν τῇ συγχρίσει τῶν πρώτων ἰδεῶν τῆς ἐγέρσεως, δὲν ἀνεγνώρισα τὸ πρόσωπον τοῦτο ὅπερ ὑπῆρχεν ἀρίστως κεχραγμένων ἐν τῇ μηνή μου — Δὲν εἴπεις, νομίζω, ὃ κύριος ἐκεῖνος ὃν ἔλασσον τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω ἐν Σ. Καὶ τὸν πρό τινων ἐτῶν ; ἡρώτησε φωνὴ τρέμουσα, ὃ ἤκουε τῆς ὁποίας μ' ἀφύπνισεν ἐντελῶς. — 'Τιμεῖς εἶσθε ; ! ἀνεφόνησε πόστον εὐτυχῆς εἴμαι ἐπαγκελέπων ὑμᾶς ! παρατηρῶ εὐχαρίστως ὅτι ἡ ὑγεία σας ἔζειται ώητος κατὰ πολὺ τὸ γρῶμα σας εἶναι ζωηρὸν καὶ ἐρυθρόν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν λυπηρῶς καὶ ἐψιθύρισε — «Δὲν οὐδὲιτηρηθῶ οὔτως ἐπὶ πολὺ». — Καὶ διειπή ; μήπως δὲν ἴστρειθητε ; — Μόλις τολμῶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ ἐγώ, ιερεὺς ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπιθέλλω σιγὴν ἐπὶ πατῶν τῶν δειπνισμονιῶν ἐνθυμεῖσθε ἐκείνην τὴν μικρὴν μουσικὴν ; — "Ητις σᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ δεινὸν ὅπερ σᾶς ἀπήλαπιζεν ἤθελε πανύει ; — Συνέθη τῷ ὄντι ὡς τὸ ἔλεγεν ἀπὸ τῆς γυναῖκας ἐκείνης ἐκοινήθην ὑπὸν ἥσυχον καὶ γλυκὺν ὡς τοῦ παιδίσκου ἀνεύρον τὴν ὑγείαν, τὴν ἡσυγίαν τοῦ πνεύματός μου· ἐγενόμην εὐτυχῆς ! — Λοιπὸν, διειπή ἡ μελαγχολία αὐτῇ ἡτις φάνεται ὅτι σᾶς κυριεύει σήμερον ; — Εἶγιε ὅτι ἡ θεραπεία δὲν ἥτο ῥιζική, καὶ ἵδοι πρὸ ὄκτω ἡμερῶν τὸ ἄσμα ἐπανῆλθεν. Ἡ βλάση ἦν εἴχεν ύποστητὴ τὸ στήθος μου ἥτο σχεδὸν τεθεραπευμένη μετ' ὀλίγον τὰ ἔξωτερικὰ ταῦτα φαινόμενα τῆς ὑγείας μου, δὲ ἂ μὲ συγχαίρετε, θέλουσιν ἀφανισθῆ. Σᾶς βλέπω ξωστήμερον δι' ἐσχάτην φοράν.

"Ομιλῶν οὔτως, ἐξέτεινε τὰς γειτονάς ἐπὶ τοῦ στήθους του ὡς διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῇ, ἔηρός δὲ καὶ βραχὺς βῆξ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμά του.

Διειπή λοιπὸν μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ ἰδεῶν παιδικῶν καὶ δειπνισμονιῶν, ἡρώτησα, ἀφοῦ ἡ μικρὰ νέα δὲν ἔχειρες τὸ ἔλεγε ; — "Ἐλησμονήσατε τὸ τέλος τῆς προφητείας τῆς ἀπεκριθῆ : «ὅσον θὰ εἴμαι μουσικὴ δὲν θὰ φοβεῖσθε τίποτε ἀλλ' ἀν παύσω νὰ ἤμαι μίαν ἡμέραν»....

Καὶ νομίζετε ὅτι μεγάλη τις Κυρία καταγρητευεῖστα ἀπὸ τὰ θέλγητα καὶ τὴν ὀρούστητα τῆς τὴν μεθέτησε, καὶ ὅτι ἡ μικρὰ ἀσιδός τῶν καπνιστηρίων βαδίζει ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν πλουσίων ταπήτων θλάσσου τινός ; εἴπον γελῶν. — Μή γελάτε ἀνέλαβε συσπῶν τῆς ὁφρᾶς δὲν παρετηρήσατε τὴν εὐφύιαν τοῦ βλέμματός της, τὴν κακορότητα τῶν χρακτήρων, τὴν χάριν τοῦ μειδιάματος, τὴν ἐνπρέπειαν τῶν σχημάτων τῆς ; Μήπως ἡ διαφορικά τῆς ἐκφράσεως τῆς μετὰ τῆς κοινῆς ἐκφράσεως ἐκείνου ὁστις τὴν συνάδευε δὲν σᾶς προὔξενησεν ἐντύπωσιν ; μήπως ἐνομίσατε ποτὲ ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἴχε ταπεινὴν καταγωγήν ; μήπως πρέπει τις νὰ θυμάζῃ κατόπιν τῶν ἀξιοθαυμάστων συμβάντων ἀπερ διηγήθητε τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο καθ' ὃ σᾶς εἶδον πρώτην φοράν ; πρέπει ν' ἀρνηθῇ τις τὴν ἀλήθειαν τοῦ μυστηρίου διότι ἡ ἐξήγησις του ὑπεκφεύγει ; Δὲν ἥτο τὸ πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ ὅπερ σᾶς ἐνέπνεε τοὺς λόγους σας, ὡς φανταστίδην

προοίμιον τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μου ;

'Εφθάσαμεν τρέχοντες σύτω εἰς τὸ ἱενοδοχεῖον παρ' ὃ ἐστάθμευε συνήθως ἡ ἄποδη. Τὸ γεῦμα ἥτον ἥδη ἐστομόν, καὶ πᾶσαι αἱ θέσεις κατείχοντο ἐκαθήσαμεν εἰτὴν ἄκρων μικρᾶς τινος τραπέζης καὶ ἥχον τὰ γάτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἀντιμέτωπος δὲ τοῦ συνεπιβάτου μου, δὲν ἔθλεπον τοὺς ἄλλους.

'Ενῳδ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως ἔτρωγον, ἥκουσα σπιθὲν μου τὸν εἰχον πενταχρόδου τινὸς, καὶ οἱ ὁφθαλμοὶ μου ἐστράφησαν κατὰ τύχην ἐπὶ τοῦ ιερέως ἥτο ἀκίνητος, καὶ μᾶλλον ὡχρὸς ἢ πρὸ διλίγου. — Παρατηρήσατε, μοὶ εἴπε διακεκομένη τῇ φωνῇ. 'Εθειρώρησα σπισθέν μου, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἄνθρωπον ὃν εἴχομεν ἰδεῖ ἄλλοτε μετὰ τῆς μικρᾶς μουσικῆς ἥτο μόνος οὐτῷ ὄντι. Υπερφυσικὸς τρόμος ἤρχισεν ἥδη νὰ μὲ κυριεύῃ.

Καὶ τὸ παιδίον ὅπερ σᾶς συγάδευεν ἄλλοτε ; ἡρώς τησα.

'Ἄχ ! Κύριε μου ! ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος μοῦ τὸ πῆραν μοῦ ἀφήρεσαν τὸν ἄρτον εἴραι κατεστραμμένος.

Καὶ πότε ἀνεγνώρησε ; ἡρώτησε μετ' ἀσθημοίας ὁ ιερεὺς.

Πρὸ ὄκτω ἡμερῶν.

Οὕτως εἴνε ! ἀνεφόνησε καὶ ἐπεισεὶ λιπήθυμος.

Πολὺν καιρὸν μετὰ τεῦτα ἔμαθον ὅτι ὁ δυστυχῆς ἀπέθανεν ἐπὶ μαρασμοῦ. Αἱ τελευταῖαι του στιγμαὶ ὑπῆρξαν τρομεραί. Εὐρισκόμενος ἐν βαθυτάτῃ ληθαργίᾳ, ἀνηγέρθη αἰφνης ἐπὶ τῆς κλίνης του διὰ σπασμῶδους ἀγρυπνος, καὶ ἤρξατο ψάλλων πενθύμη φωνῇ τὸ *De profundis*. Τότε τὸ ἔψαλτε τῷ ὄντι δι' ἐκυτόν. Τὸ ἄσμα ἐξηγήσθη τοῦ βαθυηθόδου . . . ὅταν ἔπαυσεν ἐντελῶς, ὁ ιερεὺς εἴχε παύσει τοῦ ζῆν . . .

'Ἐν Νάξῳ.

(Κατὰ μεταφρ. Μ. Ι. Μαρκόπολι.)

ΔΕΣΜΗ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

Μερικοὶ πιστεῦουν διὰ τοὺς ἔκυτους των ὅτι εἴνει ἀδιάφοροι εἰς τὰς τιμὰς, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε φιλοδοξίαν, κάθοις ἀπὸ κάθε ματαιότητα, ἀπαθέστατοι διὰ τὰς περὶ αὐτούς ἀδικίας τῆς κοινῆς γνώμης.

Καὶ ἐν τούτοις :

Θυμόντων διέτι δὲν γίνονται γνωστὰ ὅλα κάτα.

Mία γενναία ψυχὴ σέξται, μία πρόστυχη ἔμμας θέριζει, ἐκεῖνο ποσὶ καὶ αἱ δύο δὲν κατέρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν.

Εἴνε ἀρκετὰ ὄγκηρὸν τὸ νὰ κεντάται κανεὶς ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρωπίσκους.

'Αλλὰς νὰ ἔξεμβατε τὸ οπορέρουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρωπῖσκοι. Όταν διλέπουν πῶς η κεντικής των δέν πλάνουν !

Διὰ τοὺς βλακκάς εἴνε πολὺ εῦκολον νὰ ὑδρίζουν τὴν δύναμιν καὶ νὰ τὴν λέν . . . κτηηγόνδη.

Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν εὑρέθη ἄλλο κανέν τὸν δύναμιν, διὰ νὰ μᾶς ὑπερασπίζηται ἐναντίον τῆς . . . κτηηγόνδας.